

Sygn. akt **III AUa 1217/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jolanta Cierpiał

SSA Wiesława Stachowiak /spr./

Sędziowie: del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: insp.ds.biurowości Agnieszka Perkowicz

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2015 r. w Poznaniu

sprawy **(...) S.A. z siedzibą w P.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

przy udziale zainteresowanych : P. K., P. N., A. K., D. L., R. K., K. N., A. L. (1), A. L. (2)

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji **(...) S.A. z siedzibą w P.**

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 28 kwietnia 2014 r. sygn. akt VII U 911/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od odwołującej spółki na rzecz pozwanego kwotę 960 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Jolanta Cierpiał	SSA Wiesława Stachowiak
-------------------------------------	----------------------	-------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 grudnia 2013 roku nr (...) znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, iż przychód osiągnięty przez **P. K.** z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) S. A. z siedzibą w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne, która wynosi:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
03-2010	3 451,73 zł	3 451,73 zł	3 256,34 zł
04-2010	2 599,21 zł	2 599,21 zł	2 242,86 zł
12-2010	2 752,40 zł	2 752,40 zł	2 375,05 zł
04-2011	2 58 1,74 zł	2 58 1,74 zł	2 227,78 zł
07-2011	1 420,67 zł	1 420,67 zł	2 165,57 zł
12-2011	3 816,88 zł	3 8 16,88 zł	3 293,59 zł

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że płatnik składek naliczył za **P. K.** składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne od podstaw wymiaru:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
03-2010	3 23 1,73 zł	3 23 1,73 zł	3 066,50 zł
04-2010	2 249,21 zł	2 249,21 zł	1 940,84 zł
12-2010	2 382,40 zł	2 382,40 zł	2 055,77 zł
04-2011	2 33 1,74 zł	2 33 1,74 zł	2 012,05 zł
07-2011	970,67 zł	970,67 zł	1 777,27 zł
12-2011	3 21 6,88 zł	3 216,88 zł	2 775,85 zł

Organ rentowy jednocześnie wskazał, że płatnik składek w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie uwzględnił przychodu osiągniętego przez **P. K.** z tytułu wypłaconych i/ lub wydanych świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych pracownikowi w łącznej kwocie 2 240,00 zł. Organ rentowy uznał, że pracodawca przyznał zatrudnionym pracownikom świadczenia okolicznościowe w oparciu o kryteria inne

niż socjalne, tj. kierując się średnim miesięcznym dochodem brutto pracownika, uzyskanym w określonym czasie z tytułu zatrudnienia u płatnika składek.

Odwołanie od powyżej opisanej decyzji wywiódł płatnik składek (...) S.A. z siedzibą w P., zaskarżając ją w całości.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie od płatnika składek na rzecz organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł.

Decyzją z dnia 6 grudnia 2013 roku nr (...) znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, iż przychód osiągnięty przez **R. K.** z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) S. A. z siedzibą w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne, która wynosi:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
03-2010	3 71 0,00 zł	3 71 0,00 zł	3 201, 35 zł
05-2010	2 935,29 zł	2 935,29 zł	2 532,87 zł
12-2010	2 71 5,00 zł	2 71 5,00 zł	2 342,77 zł
04-2011	2 635,00 zł	2 635,00 zł	2 273,73 zł
06-2011	2 93 1,63 zł	2 93 1,63 zł	2 529,71 zł
12-2011	2 668,33 zł	2 668,33 zł	2 607,74 zł

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że płatnik składek naliczył za **R. K.** składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne od podstaw wymiaru:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
03-2010	3 490,00 zł	3 490,00 zł	3 01 1,52 zł
05-2010	2 635,29 zł	2 635,29 zł	2 274,00 zł
12-2010	2 385,00 zł	2 385,00 zł	2 058,01 zł

04-2011	2 385,00 zł	2 385,00 zł	2 058,01 zł
06-2011	2 48 1,63 zł	2 48 1,63 zł	2 141, 40 zł
12-2011	2 068,33 zł	2 068,33 zł	2 090,02 zł

Organ rentowy jednocześnie wskazał, że płatnik składek w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie uwzględnił przychodu osiągniętego przez **R. K.** z tytułu wydanych świadczeń sfinansowanych z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych pracownikowi w łącznej kwocie 2 150,00 zł.

Decyzją z dnia 6 grudnia 2013 roku nr (...) znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, iż przychód osiągnięty przez **A. K.** z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) S. A. z siedzibą w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne, która wynosi:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
12-2011	1 986,00 zł	1 986,00 zł	1713,72 zł

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że płatnik składek naliczył za **A. K.** składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne od podstaw wymiaru:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
12-2011	1 386,00 zł	1 386,00 zł	1 195,98 zł

Organ rentowy jednocześnie wskazał, że płatnik składek w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie uwzględnił przychodu osiągniętego przez **A. K.** z tytułu wydanego pracownikowi świadczenia z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych o wartości 600,00 zł.

Decyzją z dnia 6 grudnia 2013 roku nr (...) znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, iż przychód osiągnięty przez **A. L. (1)** z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) S. A. z siedzibą w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne, która wynosi:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne

03-2010	5 310,92 zł	5 310,92 zł	4 582,79 zł
12-2010	4 342,40 zł	4 342,40 zł	3 747,05 zł
04-2011	4 255,97 zł	4 255,97 zł	3 672,48 zł
12-2011	5 139,60 zł	5 139,60 zł	4 434,97 zł

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że płatnik składek naliczył za **A. L. (1)** składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne od podstaw wymiaru:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
03-2010	5 130,92 zł	5 130,92 zł	4 427,47 zł
12-2010	4 192,40 zł	4 192,40 zł	3 617,62 zł
04-2011	4 155,97 zł	4 155,97 zł	3 586,19 zł
12-2011	4 739,60 zł	4 739,60 zł	4 089,81 zł

Organ rentowy jednocześnie wskazał, że płatnik składek w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie uwzględnił przychodu osiągniętego przez **A. L. (1)** z tytułu wydanych pracownikowi świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych o wartości 830,00 zł.

Decyzją z dnia 6 grudnia 2013 roku nr (...) znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, iż przychód osiągnięty przez **D. L.** z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) S. A. z siedzibą w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne, która wynosi:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
12-2010	177,91 zł	177,91 zł	153,52 zł
04-2011	167,53 zł	167,53 zł	144,56 zł
08-2011	189,36 zł	189,36 zł	163 ,40 zł

12-2011	218,31 zł	218,31 zł	188,38 zł
---------	-----------	-----------	-----------

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że płatnik składek naliczył za **D. L.** składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne od podstaw wymiaru:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
12-2010	127,91 zł	127,91 zł	110,38 zł
04-2011	137,53 zł	137,53 zł	11 8,68 zł
08-2011	139,36 zł	139,36 zł	120,26 zł
12-2011	168,31 zł	168,31 zł	145,24 zł

Organ rentowy jednocześnie wskazał, że płatnik składek w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie uwzględnił przychodu osiągniętego przez **D. L.** z tytułu wypłaconych i/lub wydanych pracownikowi świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w łącznej kwocie 180,00 zł.

Decyzją z dnia 6 grudnia 2013 roku nr (...) znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, iż przychód osiągnięty przez **A. L. (2)** z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) S. A. z siedzibą w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne, która wynosi:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
03-2010	4 345,17 zł	4 345,17 zł	3 749,44 zł
07-2010	3 306,31 zł	3 306,31 zł	2 853,02 zł
12-2010	3 472,40 zł	3 472,40 zł	2 996,33 zł
04-2011	3 225,85 zł	3 225,85 zł	2 783,59 zł
07-2011	3 428,46 zł	3 428,46 zł	2 958,41 zł
12-2011	3 836,88 zł	3 836,88 zł	3 310,85 zł

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że płatnik składek naliczył za **A. L. (2)** składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne od podstaw wymiaru:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
03-2010	4 145,17 zł	4 145,17 zł	3 576,86 zł
07-2010	3 006,31 zł	3 006,31 zł	2 594, 15 zł
12-2010	3 142,40 zł	3 142,40 zł	2 71 1,57 zł
04-2011	3 025,85 zł	3 025,85 zł	2 61 1,01 zł
07-2011	3 178,46 zł	3 178,46 zł	2 742,69 zł
12-2011	3 306,88 zł	3 306,88 zł	2 853,51 zł

Organ rentowy jednocześnie wskazał, że płatnik składek w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie uwzględnił przychodu osiągniętego przez **A. L. (2)** z tytułu wypłaconych i/lub wydanych pracownikowi świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w łącznej kwocie 1 810,00 zł.

Decyzją z dnia 6 grudnia 2013 roku nr (...) znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, iż przychód osiągnięty przez **K. N.** z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) S. A. z siedzibą w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne, która wynosi:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
03-2010	3 028,84 zł	3 028,84 zł	2 613,59 zł
07-2010	2 527,02 zł	2 527,02 zł	2 180,56 zł
12-2010	2 452,88 zł	2 452,88 zł	2 116,59 zł
04-2011	2 332,05 zł	2 332,05 zł	2 012,32 zł
07-2011	1 74 1,06 zł	1 74 1,06 zł	2 114,47 zł

12-2011	1 603,33 zł	1 603,33 zł	1 975,20 zł
---------	-------------	-------------	-------------

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że płatnik składek naliczył za **K. N.** składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne od podstaw wymiaru:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
03-2010	2 808,84 zł	2 808,84 zł	2 423,75 zł
07-2010	2 177,02 zł	2 177,02 zł	1 878,54 zł
12-2010	2 082,88 zł	2 082,88 zł	1 797,32 zł
04-2011	2 082,05 zł	2 082,05 zł	1 796,60 zł
07-2011	1 291,06 zł	1 291,06 zł	1 726, 17 zł
12-2011	1 003,33 zł	1 003,33 zł	1 457,46 zł

Organ rentowy jednocześnie wskazał, że płatnik składek w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie uwzględnił przychodu osiągniętego przez **K. N.** z tytułu wypłaconych i/lub wydanych pracownikowi świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w łącznej kwocie 2 240,00 zł.

Decyzją z dnia 6 grudnia 2013 roku nr (...) znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., stwierdził, iż przychód osiągnięty przez **P. N.** z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (...) S. A. z siedzibą w P. stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne, która wynosi:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
03-2010	1 396,00 zł	1 396,00 zł	1 620,37 zł
07-2010	2 610,00 zł	2 610,00 zł	2 252, 16 zł
12-2010	2 760,00 zł	2 760,00 zł	2 381,60 zł
04-2011	2 445,69 zł	2 445,69 zł	2 221,26 zł

07-2011	2 860, 11 zł	2 860,11 zł	2 467,99 zł
12-2011	3 010,00 zł	3 010,00 zł	2 597,32 zł

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że płatnik składek naliczył za **P. N.** składki na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne od podstaw wymiaru:

okres (mm-rrrr)	ubezpieczenia emerytalne i rentowe	ubezpieczenie chorobowe i wypadkowe	ubezpieczenie zdrowotne
03-2010	1 176,00 zł	1 176,00 zł	1 430,53 zł
07-2010	2 310,00 zł	2 310,00 zł	1 993,29 zł
12-2010	2 430,00 zł	2 430,00 zł	2 096,84 zł
04-2011	2 195,69 zł	2 195,69 zł	2 005,54 zł
07-2011	2 410,11 zł	2 410,11 zł	2 079,68 zł
12-2011	2 410,00 zł	2 410,00 zł	2 079,58 zł

Organ rentowy jednocześnie wskazał, że płatnik składek w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne nie uwzględnił przychodu osiągniętego przez **P. N.** z tytułu wypłaconych i/lub wydanych pracownikowi świadczeń z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w łącznej kwocie 2 150,00 zł.

Od wyżej wymienionych decyzji również odwołał się płatnik składek, wnosząc i wywodząc tak, jak w odwołaniu od decyzji nr (...) dotyczącej P. K..

Pozwany organ rentowy w odpowiedziach na odwołania wniósł o ich oddalenie w całości oraz o zasądzenie od płatnika składek na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie po 120 zł.

Zarządzeniami Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 13 lutego 2014 r. sprawy z odwołań od w/w decyzji zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą VII U 911/14.

Wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. VII U 911/14, **Sąd Okręgowy w Poznaniu**, Wydział VII Ubezpieczeń Społecznych **oddalił odwołania od** decyzji nr (...) oraz jednocześnie zasądził od odwołującej na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 480,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Sąd Okręgowy ustalił, iż spółka akcyjna (...) została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Spółka jako płatnik składek zgłaszała na dzień 30 listopada 2012 roku do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia

zdrowotnego 597 osób. U płatnika składek zatrudniony jest na podstawie umowy o pracę byli/są na podstawie umowy o pracę są m.in. osoby zainteresowane w niniejszej sprawie.

Sąd I instancji ustalił jednocześnie, iż w (...) S. A. tworzony jest Zakładowy Fundusz Świadczeń Socjalnych, którego środki są wykorzystywane zgodnie z Regulaminem gospodarowania środkami zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w (...) S.A., obowiązujący od dnia 1 marca 2008 roku. Zgodnie z § 4 powyższego Regulaminu środki zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przeznaczane są na dofinansowanie kosztów uczestnictwa osób uprawnionych do korzystania z funduszu w różnych rodzajach i formach działalności socjalnej organizowanej przez zakład pracy, a zwłaszcza na:

- 1) wypoczynek dzieci i młodzieży organizowany przez zakład pracy w formie kolonii wypoczynkowych, obozów stałych i wędrownych,
- 2) wypoczynek organizowany w ośrodkach własnych (...) S. A.,
- 3) działalność kulturalno – oświatową organizowaną w postaci imprez artystycznych, kulturalnych i rozrywkowych,
- 4) działalność sportowo – rekreacyjną, organizowaną w postaci różnych form rekreacji ruchowej,
- 5) imprezy okolicznościowe połączone z zakupem drobnych symbolicznych upominków,
- 6) środki funduszu są przeznaczone także na udzielanie osobom uprawnionym pomocy socjalnej – rzeczowej i finansowej, określonej w dalszej części Regulaminu,
- 7) wycieczki organizowane przez cukrownie,
- 8) inną działalność socjalną.

Stosownie do § 2 pkt 3 Regulaminu przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z funduszu uzależniona jest od sytuacji rodzinnej, życiowej oraz materialnej osoby uprawnionej.

Decyzje o przyznaniu świadczeń z funduszu podejmuje Zarząd Spółki w uzgodnieniu ze Związkami Zawodowymi działającymi w Spółce (§ 2 pkt 4 Regulaminu). Przeznaczenie środków funduszu na poszczególne cele, rodzaje i formy działalności socjalnej w każdym roku szczegółowo określa „Roczny plan rzeczowo – finansowy”, ustalany przez Zarząd Spółki w uzgodnieniu ze Związkami Zawodowymi działającymi w Spółce (§ 2 pkt 5 Regulaminu).

W dniu 24 lutego 2010 roku zatwierdzono zasady przydziału i wysokości świadczeń w 2010 roku według następujących kryteriów:

- a) dofinansowanie wypoczynku „wczasy pod gruszą” – w zależności od wynagrodzenia pracownika, ustalonego zgodnie z Regulaminem ZFŚS, ustalono wysokość dopłaty: 350 zł (pracownicy z wynagrodzeniem do 2 300 zł), 300 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 2 301 zł do 3 000 zł), 200 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 3 001 zł do 3 900 zł), bez dopłaty – pracownicy z wynagrodzeniem od 3 901 zł, natomiast uczniowie I roku nauki 2009/2010 otrzymują dopłatę w wysokości 50 zł,
- b) przydział paczek/bonów towarowych z okazji Świąt Wielkanocnych - przyznano bony towarowe pracownikom objętym ZUZP dla pracowników (...) S. A. zatrudnionym na czas nieokreślony i określony wg stanu na dzień 1 marca 2010 roku; wysokość bonów uzależniono od wysokości indywidualnej płacy wg umowy z dnia 1 marca 2010 roku; w zależności od wynagrodzenia pracownika, ustalono wartość bonu: 220 zł (pracownicy z wynagrodzeniem do 2 300 zł), 200 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 2 301 zł do 3 000 zł), 180 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 3 001 zł do 3 900 zł), bonów nie otrzymują pracownicy z wynagrodzeniem od 3 901 zł, natomiast uczniowie otrzymują paczkę – bony w wysokości 30 zł; bony towarowe nie przysługują pracownikom, z którymi został rozwiązany stosunek pracy w 2010 roku (za wyjątkiem osób przechodzących na emeryturę, rentę),

c) przydział paczek/bonów towarowych z okazji Świąt Bożego Narodzenia – przyznano bony towarowe pracownikom objętym ZUZP dla pracowników (...) S. A. zatrudnionym na czas nieokreślony i określony wg stanu na dzień 1 grudnia 2010 roku; wysokość bonów uzależniono od wysokości indywidualnej płacy wg umowy z miesiąca listopada 2010 roku; w zależności od wynagrodzenia pracownika, ustalono wartość bonu: 370 zł (pracownicy z wynagrodzeniem do 2 300 zł), 330 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 2 301 zł do 3 000 zł), 300 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 3 001 zł do 3 900 zł), 150 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 3 901 zł), natomiast uczniowie otrzymają paczkę – bony w wysokości 50 zł; bony towarowe nie przysługują pracownikom, z którymi został rozwiązany stosunek pracy w 2010 roku (za wyjątkiem osób przechodzących na emeryturę, rentę).

W dniu 14 marca 2011 roku zatwierdzono zasady przydziału i wysokości świadczeń w 2011 roku według następujących kryteriów:

a) dofinansowanie wypoczynku „wczasy pod gruszą” – w zależności od wynagrodzenia pracownika, ustalonego zgodnie z Regulaminem ZFŚS, ustalono wysokość dopłaty: 450 zł (pracownicy z wynagrodzeniem do 2 500 zł), 350 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 2 501 zł do 3 100 zł), 250 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 3 101 zł do 4 000 zł), bez dopłaty – pracownicy z wynagrodzeniem od 4 001 zł, natomiast uczniowie I roku nauki 2010/2011 otrzymają dopłatę w wysokości 50 zł,

b) przydział paczek/bonów towarowych z okazji Świąt Wielkanocnych – przyznano pomoc pracownikom objętym ZUZP dla pracowników (...) S.A. zatrudnionym na czas nieokreślony i określony wg stanu na dzień 1 kwietnia 2011 roku; wysokość bonów uzależniono od wysokości indywidualnej płacy wg umowy z dnia 31 marca 2011 roku; w zależności od wynagrodzenia pracownika, ustalono wartość pomocy: 250 zł (pracownicy z wynagrodzeniem do 2 500 zł), 200 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 2 501 zł do 3 100 zł), 180 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 3 101 zł do 4 000 zł), 100 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 4 001 zł), natomiast uczniowie otrzymają pomoc w wysokości 30 zł; pracownicy zatrudnieni na czas wykonania określonej pracy otrzymają 100 zł; pomoc nie przysługuje pracownikom, z którymi został rozwiązany stosunek pracy w 2011 roku (za wyjątkiem osób przechodzących na emeryturę, rentę).

W dniu 6 grudnia 2011 roku zatwierdzono zasady przydziału pracownikom pomocy z ZFŚS na Święta Bożego Narodzenia 2011 roku: przyznano pomoc pracownikom objętym ZUZP dla pracowników (...) S. A. zatrudnionym na czas nieokreślony i określony wg stanu na dzień 1 grudnia 2011 roku; wysokość pomocy uzależniono od wysokości indywidualnej płacy wg umowy z miesiąca listopada 2011 roku; w zależności od wynagrodzenia pracownika, ustalono wartość bonu: 600 zł (pracownicy z wynagrodzeniem do 2 500 zł), 560 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 2 501 zł do 3 100 zł), 530 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 3 101 zł do 4 000 zł), 400 zł (pracownicy z wynagrodzeniem od 4 001 zł), natomiast uczniowie otrzymają pomoc w wysokości 50 zł, pomoc nie przysługuje pracownikom, z którymi został rozwiązany stosunek pracy w 2011 roku (za wyjątkiem osób przechodzących na emeryturę, rentę).

W latach 2010-2011 płatnik składek wypłacał pracownikom dopłaty do wypoczynku urlopowego, wydawał bony towarowe z okazji Świąt Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia, lub zasiliał karty podarunkowe z okazji Świąt Bożego Narodzenia, finansowane ze środków Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych, nie uwzględniając sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej poszczególnych pracowników (...) S.A. Wypłata określonej wysokości świadczenia lub wydanie określonej wartości bonu towarowego lub zasilenie karty podarunkowej uzależniona była wyłącznie od wysokości indywidualnej płacy wg umowy z określonego dnia miesiąca roku, za który następował przydział świadczeń.

Płatnik składek w zakresie wydawania bonów towarowych i zasilania kart podarunkowych nie wymagał od świadczeniobiorców składania jakichkolwiek wniosków i oświadczeń. W zakresie dopłat do wypoczynku urlopowego płatnik składek odbierał od pracowników wnioski składane zgodnie z § 5 pkt 1 Regulaminu, określające tylko dni planowanego bieżącego urlopu. Również w tym przypadku nie wymagał żadnych dodatkowych oświadczeń .

Zainteresowany **P. K.** z ZFŚS otrzymał:

a) bony towarowe z okazji Świąt Wielkanocnych:

- w marcu 2010 r. o wartości 220 zł,

- w kwietniu 2011 r. o wartości 250 zł,

b) bony towarowe z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2010 r. o wartości 370 zł,

c) dofinansowania wypoczynku „wczasy pod gruszą”:

- w kwietniu 2010 r. w kwocie 350 zł,

- w lipcu 2011r . w kwocie 450 zł,

d) zasilenia karty podarunkowej z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2011 r. w wysokości 600 zł.

Zainteresowana **R. K.** z ZFŚS otrzymała:

a) bony towarowe z okazji Świąt Wielkanocnych:

- w marcu 2010r. o wartości 220 zł,

- w kwietniu 2011 r. o wartości 250 zł.,

b) bony towarowe z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2010 r. o wartości 330zł,

c) dofinansowania wypoczynku „wczasy pod gruszą”:

- w maju 2010 r. w kwocie 300 zł,

- w czerwcu 2011 r. w kwocie 450 zł,

d) zasilenia karty podarunkowej z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2011 r. w wysokości 600 zł.

Zainteresowana **A. K.** z ZFŚS otrzymała zasilenia karty podarunkowej z okazji Świąt Bożego Narodzenia w grudniu 2011 r. w wysokości 600 zł.

Zainteresowany **A. L. (1)** z ZFŚS otrzymał:

a) bony towarowe z okazji Świąt Wielkanocnych:

- w marcu 2010 r. o wartości 180 zł,

- w kwietniu 2011 r. o wartości 100 zł,

b) bony towarowe z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2010 r. o wartości 150 zł,

c) zasilenia karty podarunkowej z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2011 r. w wysokości 400 zł.

Zainteresowany **D. L.** z ZFŚS otrzymał:

a) bony towarowe z okazji Świąt Wielkanocnych:

- w kwietniu 2011 r. o wartości 30 zł,

b) bony towarowe z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2010 r. o wartości 50 zł,

c) dofinansowanie wypoczynku „wczasy pod gruszą”:

- w sierpniu 2011 r. w kwocie 50 zł,

d) zasilenia karty podarunkowej z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2011 r. w wysokości 50zł.

Zainteresowany **A. L. (2)** z ZFŚS otrzymał:

a) bony towarowe z okazji Świąt Wielkanocnych:

- w marcu 2010 r. o wartości 200 zł,

- w kwietniu 2011 r. o wartości 200 zł,

b) bony towarowe z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2010 r. o wartości 330 zł,

c) dofinansowania wypoczynku „wczasy pod gruszą”:

- w lipcu 2010 r. w kwocie 300 zł,

- w lipcu 2011 r. w kwocie 250 zł,

d) zasilenia karty podarunkowej z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2011 r. w wysokości 530 zł.

Zainteresowana **K. N.** z ZFŚS otrzymała:

a) bony towarowe z okazji Świąt Wielkanocnych:

- w marcu 2010 r. o wartości 220 zł,

- w kwietniu 2011 r. o wartości 250 zł,

b) bony towarowe z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2010 r. o wartości 370 zł,

c) dofinansowania wypoczynku „wczasy pod gruszą”:

- w lipcu 2010 r. w kwocie 350 zł,

- w lipcu 2011 r. w kwocie 450 zł,

d) zasilenia karty podarunkowej z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2011 r. w wysokości 600 zł.

Zainteresowany **P. N.** z ZFŚS otrzymał:

a) bony towarowe z okazji Świąt Wielkanocnych:

- w marcu 2010 r. o wartości 220 zł,

- w kwietniu 2011 r. o wartości 250 zł,

b) bony towarowe z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2010 r. o wartości 330 zł,

c) dofinansowania wypoczynku „wczasy pod gruszą”:

- w lipcu 2010 r. w kwocie 300 zł,

- w lipcu 2011 r. w kwocie 450 zł,

d) zasilenia karty podarunkowej z okazji Świąt Bożego Narodzenia:

- w grudniu 2011 r. w wysokości 600 zł.

Płatnik składek nie wliczył do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne w/w wypłat.

Sąd Okręgowy ustalił, iż w spornym okresie kryterium przydziału spornych świadczeń socjalnych był to dochód brutto pracowników zatrudnionych w spółce na podstawie umowy o pracę oraz że odwołująca Spółka przy podziale spornych świadczeń nie badała sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracowników. Z uwagi na powyższe Sąd I instancji uznał, iż odwołująca posiadała jedynie ogólną, czyli niekonkretną, wiedzę o sytuacji bytowej swych pracowników, jednakże nie posiadała wiedzy o indywidualnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracowników Spółki. Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał, iż powyższa ogólna wiedza o sytuacji bytowej pracowników nie miała wpływu na wypłacanie spornych świadczeń.

Nadto Sąd I instancji wskazał, iż nie miała również znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczność, iż pracownicy odwołującej Spółki i organizacje związkowe działające w niej, akceptowali sposób rozdziału środków z Funduszu funkcjonujący w spółce.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska odwołującej co do prawidłowego dysponowania środkami z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, spełniającymi wymogi do zwolnienia z oskładkowania.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, uznając odwołanie za bezzasadne.

W uzasadnieniu wydanego wyroku Sąd Okręgowy stwierdził w pierwszej kolejności, iż organ rentowy dysponował prawem kontroli Spółki pod względem prawidłowości zastosowania przez nią kryterium socjalnego przy podziale świadczeń z ZFŚS na rzecz pracowników. Sąd I instancji wskazał, iż zakres tej kontroli obejmuje prawidłowość i rzetelność obliczania, potrącania i opłacania składek oraz innych wpłat, do których pobierania zobowiązany jest

Zakład zgodnie z art. 86 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku Nr 205, poz. 1585) i nie ogranicza się tylko do sprawdzenia czy w regulaminie istnieje podstawa do sfinansowania tego typu świadczeń oraz zweryfikowania, czy wypłacone świadczenia zostały sfinansowane ze środków ZFŚS. Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż organ rentowy jest uprawniony do dokonywania ustaleń, czy płatnik prawidłowo od kwot wypłaconych i/lub wydanych świadczeń ze środków ZFŚS swoim pracownikom z tytułu umów o pracę nie odprowadza składek na ubezpieczenia społeczne.

Sąd I instancji wskazał, iż w Regulaminie obowiązującym w odwołującej Spółce, w postanowieniach ogólnych w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy, wskazano, iż przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokości dopłat z funduszu uzależnione jest od sytuacji rodzinnej, życiowej oraz materialnej osoby uprawnionej, a przeznaczenie środków funduszu na poszczególne cele, rodzaje i formy działalności socjalnej w każdym roku określa szczegółowo „Roczny plan rzeczowo-finansowy” ustalany przez zarząd spółki w uzgodnieniu ze związkami zawodowymi (§ 2 pkt 3 i 5 Regulaminu). W zakresie dofinansowania do wypoczynku urlopowego Regulamin dodatkowo w § 5 pkt 5 określa, że podstawę do obliczenia dopłat do wypoczynku stanowi wynagrodzenie zasadnicze brutto wg umowy pracownika z miesiąca maja danego roku lub w szczególnych wypadkach z miesiąca poprzedzającego wypłatę. Dopłata do wypoczynku urlopowego wypłacana będzie wg tabeli, która stanowi załącznik do „Rocznego planu rzeczowo- finansowego” (§ 5 pkt 4 Regulaminu). Zasady przyznawania innych świadczeń socjalnych przewidziano tylko w zakresie zapomóg losowych a nie w stosunku do wydawanych bonów towarowych lub zasilenia kart podarunkowych z okazji świąt (§ 6 Regulaminu). Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy uznał, iż płatnik składek zgodnie postanowieniami ogólnymi regulaminu powinien zatem uzależniać wypłatę spornych świadczeń od sytuacji rodzinnej, życiowej oraz materialnej osoby uprawnionej. Fakt, że Regulamin dopuszczał możliwość corocznego doprecyzowania w „Rocznych Planach rzeczowo-finansowych” przeznaczenia środków funduszu na poszczególne cele, rodzaje i formy działalności socjalnej nie oznacza, że pracodawca mógł odstąpić od ogólnych zasad podziału środków. Postanowienia ogólne regulaminu w tym zakresie są jasne, czytelne i nie nasuwają żadnych wątpliwości interpretacyjnych.

Nadto Sąd I instancji wskazał, że sam fakt, że świadczenia zostały przewidziane w Regulaminie Gospodarowania Środkami z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (dopłaty do wypoczynku urlopowego i zapomogi losowe), ewentualnie w „Rocznym planie rzeczowo-finansowym” (świadczenia świąteczne) i mogły być tym samym wypłacone/ wydane zainteresowanym nie oznacza, iż miały one charakter socjalny. Dla takiego stwierdzenia niezbędne jest, by świadczenia te zostały wypłacone zgodnie z zasadami określonymi w ustawie o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i Regulaminie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Sąd I instancji wskazał bowiem, iż ustawa o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych nie zawiera przepisu upoważniającego do tworzenia zasad podziału funduszu będących w sprzeczności z przepisem art. 8 ust. 1 tejże ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, z uwagi na co jest to przepis bezwzględnie obowiązujący. Sąd Okręgowy wskazał ponadto, iż w art. 8 ust. 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych określona została podstawowa zasada dysponowania środkami funduszu, od której to zasady nie ma wyjątków (w szczególności regulamin funduszu nie może jej zmienić). Zdaniem Sądu Okręgowego, świadczenia wypłacone przez pracodawcę z pominięciem tej reguły nie mogą być oceniane w sensie prawnym jako świadczenia socjalne, a jeżeli tak, to nie mogą korzystać z uprawnień przyznanych tym świadczeniom przez system ubezpieczeń społecznych.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy badał, czy odwołujący brał pod uwagę przy udzielaniu świadczeń z ZFŚS sytuację życiową, rodzinną i materialną świadczeniobiorców, a jeśli tak, to czy zastosowane przez niego kryterium indywidualnej płacy z tytułu zatrudnienia u płatnika składek wg umowy z określonego dnia miesiąca roku, za który następował przydział świadczeń, spełnia wymóg zachowania kryterium socjalnego, o którym mowa w cyt. art. 8 ust. 1 u.z.f.ś.s. Wyniku badania Sąd Okręgowy ustalił, że odwołujący dokonując podziału środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, nie analizował sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osób uprawnionych do korzystania z funduszu. Sąd Okręgowy wskazał w szczególności, że odwołująca Spółka w żaden sposób nie analizowała i nie uwzględniała, ile osób prowadzi z pracownikiem gospodarstwo domowe, ile osób pozostaje na jego utrzymaniu, jakie osiągają dodatkowe dochody, czy i w jakiej wysokości dochody osiągają pozostali członkowie rodziny. Sąd uznał, iż dopiero zebranie tego typu informacji, czy choćby w minimalnym zakresie informacji o wysokości przychodu na

członka rodziny i uwzględnienie uzyskanych danych przy ustalaniu wysokości świadczeń z ZFŚS i zróżnicowanie wysokości świadczeń w oparciu o te kryteria, umożliwiłoby uznanie, iż świadczenia te przyznane zostały zgodnie z przepisami ustawy i Regulaminem, i jako takie stanowią świadczenia socjalne. Sąd I instancji wskazał jednocześnie, że dokonanie podziału środków Funduszu według kryterium osiąganego u płatnika składek wynagrodzenia brutto jest naruszeniem przepisu art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, nawet jeśli płatnik określił trzy przedziały widełkowe wynagrodzenia i w oparciu o nie dokonał zróżnicowania wysokości wypłaconego/wydanego świadczenia. W każdym bowiem przypadku płatnik nie uwzględnił sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osób uprawnionych do korzystania z funduszu, na którą składa się nie tylko wynagrodzenie brutto osiągnięte u płatnika składek, za określony z góry miesiąc. Sąd I instancji wskazał, że przyjęte kryteria oceny sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracodawca powinien sprecyzować w regulaminie zakładowego funduszu świadczeń socjalnych (w szczególności powinny zostać zebrane podstawowe informacje ujawniające sytuację rodzinną, życiową i materialną osoby uprawnionej do korzystania z funduszu, np. w formie wskazania przedziału dochodów przypadających na osobę w rodzinie), przy czym powinny one być zgodne z regulacją zawartą w art. 8 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Jednocześnie Sąd Okręgowy zaznaczył, że świadczenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych muszą być w każdym wypadku bez wyjątku przyznawane z uwzględnieniem indywidualnie ocenianej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika, bowiem jest to założenie ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych.

Ponadto Sąd I instancji uznał za niezasadny argument o braku instrumentów do pozyskania informacji o sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracowników, czy też stwierdzenie odwołującego, że ich stosowanie w formie oświadczeń o uzyskiwanych dochodach na członka rodziny mogą mieć charakter pozorny, wskazując, że przetwarzanie danych osobowym w celu zdobycia informacji o sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osób uprawnionych jest dopuszczalne na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o ochronie danych osobowych w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych. Zatem Sąd uznał, iż odwołujący miał prawo żądać od pracowników danych dotyczących ich sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej, a odmowa udzielenia tych informacji mogła skutkować ostatecznie nieprzyznaniem świadczenia socjalnego.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił również zarzutu związanego z powoływaniem się przez odwołującego na akceptację przez pracowników stosowanego podziału środków. Zdaniem Sądu I instancji, odwołująca zastosowała kryterium, które jedynie pozornie stanowi kryterium socjalne i nie uzasadnia poprawności zastosowanego kryterium podnoszone przez odwołującą spółkę twierdzenia przemawiające za przyjęciem, że przyjęcie takiego kryterium jest bardziej sensowne i racjonalne w obliczu niepewnych co do stanu faktycznego oświadczeń o dochodach przypadających na członka rodziny uprawnionego pracownika. W ocenie Sądu Okręgowego zróżnicowanie wysokości świadczeń według jedynego kryterium osiąganego u płatnika składek wynagrodzenia brutto - powoduje, że wypłacone świadczenia nie mogą być ocenione w sensie prawnym jako świadczenia socjalne, albowiem różnicowanie wysokości świadczeń w odwołującej spółce następowało wbrew przepisom art. 8 ust. 1 i 2 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, a zasady słuszności nie stanowią podstawy orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Podsumowując, Sąd Okręgowy uznał, że uwzględnienie przez organ rentowy w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne przychodów zainteresowanych w postaci wydanych bonów towarowych z okazji Świąt Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia lub zasileń kart podarunkowych z okazji Świąt Bożego Narodzenia oraz dopłat do wypoczynku urlopowego, było prawidłowe.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła odwołująca spółka (...) S.A. z siedzibą w P., zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj.:
 - § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe przez przyjęcie, że świadczenie wypłacone zainteresowanemu stanowi jego przychód, który wliczany jest do podstawy wymiaru składek,

- § 2 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe przez niezastosowanie tego przepisu,
- art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1998 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez przyjęcie, że przepis ten ma zastosowanie do płatnika składek i świadczeń objętych zaskarżoną decyzją; natomiast w razie założenia, że przepis ten ma zastosowanie – iż płatnik składek nie spełnił kryteriów uzasadniających przyznanie i wypłatę świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych,
- art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1998 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez przyjęcie, że płatnik składek nie zastosował przepisów Regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przy przyznaniu i wypłacie świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

1. naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającą na uznaniu za mało wiarygodnych zeznań świadków w zakresie znajomości sytuacji rodzinnej, życiowej oraz materialnej pracowników z poszczególnych cukrowni oraz że wiedza ta nie miała wpływu na wypłacanie objętych sporem świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Wskazując na te zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 1 oraz poprzedzającej go decyzji i orzeczenie, że wskazany w decyzji dochód osiągnięty przez ubezpieczonego z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, chorobowe i wypadkowe oraz ubezpieczenie zdrowotne. Ponadto apelujący wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz płatnika kosztów zastępstwa procesowego w obu instancjach według norm przepisanych.

Pozwany organ rentowy **wniósł o oddalenie apelacji** oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Wniesioną przez odwołującego apelację uznać należy za bezzasadną.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny za niezasadny uznał zarzut naruszenia przepisu postępowania art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na uznaniu za mało wiarygodnych zeznań świadków w zakresie znajomości sytuacji rodzinnej, życiowej oraz materialnej pracowników z poszczególnych cukrowni oraz że wiedza ta nie miała wpływu na wypłacanie objętych sporem świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Po pierwsze bowiem uznać należy, iż Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił dowody i ustalił, iż apelująca posiadała jedynie ogólną, czyli niekonkretną, wiedzę o sytuacji bytowej swych pracowników, jednakże nie posiadała wiedzy o indywidualnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracowników apelującej. Powyższe potwierdzili bowiem w swoich zeznaniach świadkowie, którzy odnośnie sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracowników apelującej posługiwali się wyrażeniami niedookreślonymi (m.in. „zazwyczaj”, „nie w każdym przypadku”, „mniej więcej orientuję się”, „niektórzy”, „zdarza się” „przeważnie”, itp.):

- świadek D. G. zeznała że „wśród 100 osób, które pracowały w cukrowni, sytuacja rodzinna ich była **różna**. Sytuacja materialna rodzin też była **różna**. **Zazwyczaj** współmałżonek pracownika przychodził w sezonie do pracy w cukrowni i pracował jako pracownik sezonowy. (...) W mojej ocenie zarobki pracownika wpływały na sytuację materialną całej rodziny. **Były sytuacje**, że stanowiły one jedyne zarobki rodziny.”,
- świadek B. I. zeznał, że „wynagrodzenie w cukrowni **nie w każdym przypadku** miało wpływ na sytuację całej rodziny pracownika”,

- świadek A. R. zeznał, że „nie mogę powiedzieć, że liczba osób żyjących we wspólnym gospodarstwie domowym pracownika jest taka sama w przypadku każdego pracownika, to się zmienia. Ja **mniej więcej orientuję się** w sytuacji rodzinnej pracowników. **Niektórzy** sami utrzymują rodziny, **w niektórych przypadkach** współmałżonek pracuje. **Wiedza o sytuacji rodzinnej pracowników nie miała wpływu na wypłacane świadczenia świąteczne i urlopowe.**”
- świadek B. S. zeznał, że „**sytuacja rodzinna nie miała wpływu na wysokość świadczeń urlopowych i świątecznych.** (...) Liczba osób pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym w rodzinie danego pracownika **może być różna.** (...) **zdarza się**, że pracownik jest jedynym żywicielem. U nas jest **chyba połowa** takich osób. (...) W przypadku tej połowy pracowników liczba osób na utrzymaniu **przeważnie** jest taka sama, czyli 2 osoby dorosłe i dwoje dzieci.”
- świadek G. Z. zeznała że „U nas pracują **głównie** mężczyźni, którzy są **często** jedynymi żywicielami rodzin (...) My mamy **ogólną wiedzę** o dzieciach (...)”,
- świadek K. O. zeznał, że „**większość** pracowników mieszka na tzw. osadach cukrowniczych (...). **Jest dużo takich przypadków**, że matki samotnie wychowują dzieci (...). Wiemy, że komornik **niektórym** wchodzi na zarobki (...). W zakładzie **dużo jest** pracowników wielodzietnych, gdzie rodzic jest jedynym, który zarabia, bo druga strona np. nie pracuje”,

Posiadanie jedynie ogólnej, czyli niekonkretnej, wiedzy o sytuacji bytowej swych pracowników przyznał ponadto sam apelujący w treści złożonej apelacji, gdzie wskazał, iż „wobec faktu, iż przedsiębiorstwo odwołującego składa się z kilku zakładów, których pracownicy **w znaczącej mierze** mieszkają w osadach cukrowniczych, zatrudnienie jest wielopokoleniowe, sytuacja rodzinna i materialna jest **znana im wzajemnie**, jak i reprezentującym ich członkom organizacji związkowych, po analizie tych okoliczności oraz **poprzednich wieloletnich doświadczeń**, za wystarczające i w pełni miarodajne przyjęto **kryterium dochodu osiągniętego przez pracownika u odwołującego.**”

Zeznania świadków w powyższym zakresie były spójne i ze sobą korespondowały, a nadto korespondowały ze wskazanym wyżej stanowiskiem apelującej zawartym w apelacji, z uwagi na co zasługiwały na przymiot wiarygodności.

Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, iż Sąd I instancji słusznie uznał, iż apelująca posiadała jedynie ogólną, czyli niekonkretną, wiedzę o sytuacji bytowej swych pracowników, jednakże nie posiadała wiedzy o indywidualnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej każdego z pracowników. Z tego powodu zarzut naruszenia przepisu postępowania art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na uznaniu za mało wiarygodnych zeznań świadków w zakresie znajomości sytuacji rodzinnej, życiowej oraz materialnej pracowników z poszczególnych cukrowni, uznać należało za chybiony.

Po drugie zgodzić należy się z Sądem Okręgowym, iż powyższa ogólna wiedza o sytuacji bytowej pracowników nie przekładała się na różnicowanie wysokości świadczeń w przypadku poszczególnych pracowników. Z materiału tego wynika bowiem okoliczność przeciwna – z zeznań wszystkich świadków oraz przesłuchania prezesa zarządu apelującej R. B. wynika, iż jedynym kryterium przy przyznawaniu w latach 2010-2011 dopłat do wypoczynku urlopowego oraz świadczeń świątecznych z okazji Świąt Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, było kryterium średniego miesięcznego wynagrodzenia pracownika uzyskanego u apelującej w danym okresie, a pracownicy nie składali w celu uzyskania powyższych świadczeń oświadczeń o swojej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej.

Z tego powodu zarzut naruszenia przepisu postępowania art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na uznaniu, że ogólna wiedza o sytuacji bytowej pracowników nie miała wpływu na wypłacanie objętych sporem świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, również uznać należało za chybiony.

Nadto nadmienić należy, iż nietrafiona jest argumentacja apelującej, iż zastosowanie przez nią innych kryteriów socjalnych, byłoby niemiarodajne i właściwie niesprawdzałne z uwagi na fakt, że jej pracownicy nieprawidłowo podawali wysokość dochodów uzyskiwanych w przeliczeniu na członka rodziny (w toku postępowania apelujący wskazywał również, iż jest to dla pracowników kwestia problematyczna, gdyż nie zawsze wiedzą oni w jakiej wysokości określić uzyskiwane dochody) oraz że płatnik składek nie ma możliwości kontroli oświadczeń o sytuacji rodzinnej, życiowej oraz materialnej składanych przez uprawnionych. Wskazać należy bowiem, iż powyższe kwestie mogą zostać rozwiązane przez precyzyjne określenie w Regulaminie, jak obliczony ma być dochód uzyskiwany w przeliczeniu na członka rodziny uprawnionego (np. jako dochód miesięczny w przeliczeniu na jednego członka rodziny uzyskany w poprzednim roku kalendarzowym wskazany w rozliczeniach podatkowych za rok ubiegły). Zaś co do kontroli podawanych przez uprawnionych danych, wskazać należy, iż pracodawca ma taką możliwość, określając w regulaminie dokumenty, których może żądać w celu zweryfikowania złożonego przez uprawnionego oświadczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2012 r., sygn. I PKN 267/2001).

W świetle powyższego uznać należy, iż Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy, dokonując jego wszechstronnego rozważenia, polegającego na rzetelnej, bezstronnej ocenie wyników postępowania i ich prawidłowej interpretacji, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Dokonując tej oceny Sąd nie przekroczył granicy swobodnej oceny dowodów w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c. W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji dla wyjaśnienia tych kwestii przeprowadził postępowanie dowodowe uwzględniając wszystkie powołane na tę okoliczność dowody oraz dokonał ich oceny zgodnie z zasadą sędziowskiej oceny materiału dowodowego, wyczerpująco wskazując, które dowody stanowiły podstawę ustalenia stanu faktycznego i dlaczego. Biorąc pod uwagę, iż uzasadnieniu Sądu Okręgowego nie sposób zarzucić sprzeczności z zasadami logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, należy uznać, iż ocena stanu faktycznego dokonana przez Sąd Okręgowy jest prawidłowa. Z uwagi na powyższe, stawiane wyżej zarzuty uznać należy za polemikę apelującego z prawidłowo dokonaną przez sąd – swobodną a nie dowolną – oceną materiału dowodowego.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne wszelkie ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy i w oparciu o tak ustalony stan faktyczny dokonał rozważenia zgłoszonych zarzutów prawa materialnego.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1998 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez przyjęcie, że przepis ten ma zastosowanie do płatnika składek i świadczeń objętych zaskarżoną decyzją, stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy słusznie uznał, iż przepis art. 8 ust. 1 ustawy z.f.ś.s. znajduje zastosowanie do całości działalności socjalnej w rozumieniu art. 2 pkt 1 tej ustawy, co wynika z powiązania treści art. 8 ust. 2 ustawy z treścią art. 8 ust. 1 ustawy. Przepis art. 8 ust. 2 ustawy stanowi bowiem, że zasady i warunki korzystania z usług (a więc wszystkich usług, a nie tylko nieulgowych) i świadczeń finansowanych z Funduszu, **z uwzględnieniem ust. 1**, oraz zasady przeznaczania środków Funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej, określa pracodawca w regulaminie. Z powyższego wprost wynika, iż przepis art. 8 ust. 2 ustawy odnosi się do wszelkiego rodzaju świadczeń finansowanych z tego funduszu. Sąd Apelacyjny jednocześnie zgadza się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że użycie przez ustawodawcę sformułowania „**z uwzględnieniem ust. 1**” nie oznacza, że odnośnie niektórych świadczeń socjalnych regulamin może określać odmienne zasady korzystania, niż określone w art. 8 ust. 1 ustawy, lecz oznacza że zasady i warunki korzystania z wskazanych w art. 8 ust. 2 usług i świadczeń finansowanych ze środków zakładowego funduszu świadczeń socjalnych (czyli wszystkich usług i świadczeń socjalnych) muszą uwzględniać okoliczności wymienione w art. 8 ust. 1 ustawy, to jest sytuację rodzinną, życiową, materialną osoby uprawnionej do korzystania z Funduszu. Powyższe w szczególności potwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 września 2009 r., sygn. I UK 121/09 oraz wyroku z dnia 20 czerwca 2012 r., sygn. I UK 140/12, wskazując, z czym zgadza się Sąd Apelacyjny w składzie orzekającym, iż świadczenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych muszą być w każdym wypadku przyznawane z uwzględnieniem indywidualnie ocenianej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika, bowiem jest to podstawowe założenie ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i od zasady tej nie ma wyjątków.

Jednocześnie wskazać należy, iż przywołany przez apelującą wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2008 r., sygn. II PK 74/08, został wydany na podstawie innego stanu faktycznego (dotyczył bowiem dofinansowania ze środków funduszu imprez kulturalno-rekreacyjnych i wypoczynku grupowego, a nie tzw. „świadczeń świątecznych” ani dopłat do urlopu wypoczynkowego), a ponadto został wydany w sprawie dotyczącej zupełnie innego roszczenia (tj. prawa związku zawodowego do wystąpienia o zwrot funduszowi środków na podstawie art. 8 ust. 3 ustawy), z uwagi na co nie znajdował zastosowania w niniejszej sprawie.

Słusznie zauważył Sąd I instancji, iż podstawową zasadą korzystania ze środków funduszu (określoną w art. 8 ust. 1 ustawy) jest przyznawanie ulgowych świadczeń i wysokość dopłat z funduszu w zależności od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby korzystającej z funduszu. Przepis ten wyraźnie określa związek pomiędzy wartością przyznawanego świadczenia a łącznie rozpatrywaną sytuacją życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej i w efekcie nie upoważnia do przyznawania świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych bez uwzględnienia sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika. Jest to zasada ustawowa, od której wyjątków nie może czynić regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, który musi być zgodny z przepisami ustawy w zakresie wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., sygn. I UK 121/09).

Z uwagi na powyższe zgodzić należy się, iż środki z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych muszą być wydatkowane nie tylko zgodnie z postanowieniami regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, lecz także zgodnie z bezwzględnie obowiązującymi przepisami ustawy, z którymi regulamin ten musi być zgodny (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2001 r., sygn. I PKN 579/00, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2004 r., sygn. I PK 22/03, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 sierpnia 2005 r., sygn. I PK 12/05). Zaś w przypadku pominięciem podstawowej i bezwzględnie wiążącej zasady przyznawania świadczeń socjalnych w zależności od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej, świadczenia wypłacone przez pracodawcę nie mogą być ocenione w sensie prawnym jako świadczenia socjalne (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., sygn. I UK 121/09). W takiej sytuacji świadczenia niespełniające kryteriów socjalnych stanowią zwykły przychód ze stosunku pracy, stanowiący podstawę wymiaru składek.

W tym miejscu zauważyć trzeba, iż przepisy w zakresie wydatkowania środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych należy interpretować ściśle (a nie rozszerzająco), albowiem przepis § 2 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (stanowiący, iż świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie stanowią podstawy wymiaru składek) stanowi wyjątek od zasady określonej w przepisach art. 18 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 9 ustawy systemowej w zw. z § 1 wspomnianego rozporządzenia.

Z uwagi na powyższe stwierdzić należało, iż Sąd Okręgowy słusznie uznał, iż przepis art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1998 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych na gruncie niniejszej sprawy miał zastosowanie do przyznawanych zainteresowanym w latach 2010-2011 dopłat do wypoczynku urlopowego oraz świadczeń świątecznych z okazji Świąt Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, zaś zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1998 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez przyjęcie, że przepis ten ma zastosowanie do płatnika składek i świadczeń objętych zaskarżoną decyzją, uznać należało za chybiony.

Za bezzasadny uznać należy również zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1998 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez przyjęcie, iż płatnik składek nie spełnił kryteriów uzasadniających przyznanie i wypłatę świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Jak wskazano bowiem wyżej, przepis art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, rządzący całością działalności socjalnej w rozumieniu art. 2 pkt 1 tej ustawy i stanowiący podstawową zasadą działalności socjalnej pracodawcy, wyraźnie określa związek pomiędzy przyznaniem ulgowych usług i świadczeń oraz wysokości dopłat od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej. Użyty w tym przepisie spójnik „i” („uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby

uprawnionej”) jasno wskazuje, iż przy przyznawaniu świadczeń socjalnych wszystkie powyższe kryteria socjalne winny zostać uwzględnione **łącznie** (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r., sygn. I UK 140/12). Nie spełnia tego wymogu jedyne zastosowane przez apelującego kryterium - średniego miesięcznego dochodu brutto pracownika, uzyskanego w określonym czasie z tytułu zatrudnienia u płatnika składek. Powyższe stanowi bowiem jedynie element sytuacji materialnej osoby uprawnionej, a nie jej całość (osoba uprawniona może bowiem uzyskiwać dochody z innych tytułów, niż zatrudnienie u apelującego, a ponadto – w zależności od stanu rodzinnego – różny może być dochód przypadający na jednego członka rodziny uprawnionego, co jest kluczowe, dla ustalenia jego sytuacji materialnej) oraz nie uwzględnia w ogóle sytuacji rodzinnej ani życiowej osoby uprawnionej. Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Okręgowego, iż pominięcie całości sytuacji rodzinnej i życiowej pracowników oraz istotnej części sytuacji materialnej, podważa realizację kryterium socjalnego przy przyznaniu przez apelującego w latach 2010-2011 dopłat do wypoczynku urlopowego oraz świadczeń świątecznych z okazji Świąt Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, wypłaconych zainteresowanym.

Ponadto zwrócić uwagę należy, iż zasada wyrażona w art. 8 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych wymaga zastosowania kryterium socjalnego **indywidualnie do każdego z uprawnionych** i nie doznaje w tym zakresie żadnych wyjątków - w szczególności wyjątków takich nie może tworzyć regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., sygn. I UK 121/09 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. II UK 472/13). Zatem powołane przepisy ograniczają swobodę pracodawcy co do określenia w regulaminie zasad przyznawania indywidualnych świadczeń. Przyznawanie tych świadczeń musi być uzależnione łącznie od indywidualnej sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania z funduszu. Świadczenia przyznane bez zachowania indywidualnej oceny każdego przypadku naruszają zatem wymagania zastosowania kryterium socjalnego **indywidualnie do każdego z uprawnionych**. W konsekwencji świadczenia takie, mimo że zostają wypłacone z funduszu socjalnego, nie mogą one zostać uznane za świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1999 r. w sprawie poszczególnych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r., sygn. I UK 140/12).

Biorąc pod uwagę, iż w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy ustalił, iż u apelującego jedynym kryterium otrzymania w latach 2010-2011 dopłat do wypoczynku urlopowego oraz świadczeń świątecznych z okazji Świąt Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych była wysokość indywidualnej płacy wg umowy z określonego dnia miesiąca roku, za który następował przydział świadczeń, uzyskana z tytułu zatrudnienia u płatnika składek, uznać należało, iż przyjęte kryterium nie obejmowało wszystkich koniecznych elementów dla realizacji kryterium socjalnego (nie uwzględniało bowiem sytuacji rodzinnej i życiowej ani istotnej części sytuacji materialnej pracowników), co było niezbędne do uznania, że dopłaty do wypoczynku urlopowego oraz świadczenia świąteczne z okazji Świąt Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia, otrzymane od apelującego przez zainteresowanego w latach 2010 – 2011, zostały sfinansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1998 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż płatnik składek nie spełnił kryteriów uzasadniających przyznanie i wypłatę świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, uznać należało za chybiony.

Nadto za bezzasadny należy uznać zarzut naruszenia poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1998 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez przyjęcie, że płatnik składek nie zastosował przepisów Regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przy przyznaniu i wypłacie świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Słusznie wskazał bowiem Sąd Okręgowy, iż zgodnie z do § 2 pkt 3 Regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych obowiązującego u apelującego przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z funduszu uzależniona jest od sytuacji rodzinnej, życiowej oraz materialnej osoby uprawnionej. Biorąc pod uwagę, iż postanowienie to – co potwierdza również apelująca w treści apelacji – zostało umiejscowione w postanowieniach ogólnych regulaminu, stanowi zasadę ogólną, która winna

przyświecać tworzeniu bardziej szczegółowych zapisów regulaminu, które powinny pozostawać w zgodzie z treścią ogólnej zasady. Tymczasem, jak ustalił Sąd I instancji, w zatwierdzonych zasadach przydziału i wysokości dopłat do wypoczynku urlopowego oraz świadczeń świątecznych z okazji Świąt Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w latach 2010-2011 przyjęto jedynie kryterium wysokości wynagrodzenia pracownika, bez obowiązku składania indywidualnego oświadczenia o sytuacji rodzinnej, życiowej oraz materialnej osoby uprawnionej, od które uzależniony byłoby takie świadczenie. Tym samym Sąd I instancji słusznie uznał, iż płatnik składek nie zastosował przepisów Regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przy przyznaniu i wypłacie świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, albowiem wbrew treści § 2 pkt 3 Regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych nie uzależnił wypłat powyższych świadczeń od sytuacji rodzinnej, życiowej oraz materialnej osoby uprawnionej.

Z uwagi na powyższe, zarzut naruszenia art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1998 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że płatnik składek nie zastosował przepisów Regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przy przyznaniu i wypłacie świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, uznać należało za chybiony.

Reasumując, Sąd Apelacyjny uznał za niezasadny zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1998 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych poprzez przyjęcie, że przepis ten ma zastosowanie do płatnika składek i świadczeń objętych zaskarżoną decyzją, natomiast w razie założenia, że przepis ten ma zastosowanie – iż płatnik składek nie spełnił kryteriów uzasadniających przyznanie i wypłatę świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, a także poprzez przyjęcie, że płatnik składek nie zastosował przepisów Regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych przy przyznaniu i wypłacie świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Nadto Sąd Apelacyjny uznał za niezasadne zarzuty naruszenia poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe przez przyjęcie, że świadczenie wypłacone zainteresowanemu stanowi jego przychód, który wliczany jest do podstawy wymiaru składek oraz § 2 pkt 19 tegoż rozporządzenia przez niezastosowanie tego przepisu.

Jak wskazano bowiem już wyżej, dla zastosowania na podstawie § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia wyłączenia z podstawy wymiaru składek tzw. świadczeń socjalnych, konieczne jest – wbrew stanowisku apelującego – nie tylko rzeczywiste finansowanie tych świadczeń ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, ale także spełnianie przez te świadczenia warunków sfinansowania ich ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 r., sygn. I UK 140/12). Z uwagi zaś na ustalenie w niniejszej sprawie – co obszernie wyjaśniono powyżej – iż będące przedmiotem niniejszego postępowania dopłaty do wypoczynku urlopowego oraz świadczenia świąteczne z okazji Świąt Wielkanocnych i Świąt Bożego Narodzenia z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, wypłacone zainteresowanemu w latach 2010-2011, nie spełniały kryterium socjalnego określonego w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1998 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, nie mógł znaleźć zastosowania wyjątek przewidziany w § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia w postaci wyłączenia przedmiotowych świadczeń świątecznych z podstawy wymiaru składek zainteresowanych. Dla zastosowania tego przepisu konieczne jest bowiem wystąpienie łącznie: spełnienia przez dane świadczenie kryterium socjalnego oraz wypłacenie tegoż świadczenia ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych

W świetle powyższego zarzut naruszenia poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe przez przyjęcie, że świadczenie wypłacone zainteresowanemu stanowi jego przychód, który wliczany jest do podstawy wymiaru składek oraz § 2 pkt 19 tegoż rozporządzenia przez niezastosowanie tego przepisu, uznać należało za chybiony.

Kierując się powyższymi względami, **Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 wyroku i oddalił apelację.**

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie 2 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Zasądzona kwota stanowi zwrot kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej wygrywającemu spór pozwanemu organowi rentowemu od przegrywającej spór apelującej spółki w wysokości iloczynu kwoty 120 zł, tj. 100% minimalnej stawki wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym przed sądem apelacyjnym, jednak nigdy nie mniej niż 120 zł oraz ilości połączonych technicznie spraw (ośmiu), Rozpoznawane sprawy – mimo ich technicznego połączenia na podstawie art. 219 k.p.c. – pozostają bowiem oddzielnymi sprawami, co uzasadnia zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w każdej z tych spraw w wysokości po 120 zł, czyli łącznie 960,00 zł (120,00 zł x 8).

del. SSO Katarzyna Schönhof- Wilkans	SSA Jolanta Cierpiał	SSA Wiesława Stachowiak
---	----------------------	-------------------------